

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3438/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Nataliji Horvatić, u parničnom predmetu tužiteljice Petre Belić, OIB: 01889979605, Zagreb, Petrovaradinska 1b, zastupana po punomoćniku Borisu Jugu odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6, zastupano po punomoćniku Iris Šanjug odvjetnici u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 23. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i odsutnosti punomoćnika tuženika, a po objavi presude dana 2. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj: 016-1688/2006 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 10.07.2006.g., u dijelu kojim je ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljici Petri Belić, OIB: 01889979605, u roku od 15 (petnaest) dana isplati iznos od 1.319,58 eura (tisućtristodevetnaest eura i pedesetosam centi) sa zateznim kamatama tekućim od 1. svibnja 2026. pa do isplate, po stopi do 31. prosinca 2007. propisanoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište

primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljici Petri Belić, OIB: 01889979605, u roku od 15 (petnaest) dana isplati iznos od 2.497,27 eura (dvijetisućečetristodevedesetsedam eura i dvadesetsedam centa) na ime uglavničenih zakonskih zateznih kamata.

IV. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljici Petri Belić, OIB: 01889979605, u roku od 15 (petnaest) dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 950,48 eura (devetstopedeset eura i četrdesetosam centa) sa zateznim kamatama tekućim od 2. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

V. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je 10. srpnja 2006. sklopila s tuženikom Ugovor o kreditu broj: 016-1688/2006, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 172.200,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita.

U članku 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita, što je rezultiralo time da je tuženik prilikom isplate kredita temeljem navedene odredbe naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita.

Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade su ništetne kako se dalje objašnjava, što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe.

Tuženik je tužitelju 09. kolovoza 2006. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita obračunao i naplatio naknadu u visini od 1,25% od iznosa kredita, odnosno u iznosu od 1.319,58 eura., a što je vidljivo iz potvrde o naplati izdane od strane tuženika.

Člankom 5. Ugovora o kreditu ugovoreno je da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita.

Tužitelj ističe da je predmetna odredba čl. 5. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu ništetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZP/03).

Tužitelj najprije ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu te je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZZP/03 predmetna odredba čl. 5. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe.

Nadalje, u odnosu na poštenost predmetne odredbe tužitelj ističe da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita.

Naime, tužitelj ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi tuženiku navodno nastaju prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od korisnika kredita.

Stoga je jasno da je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu iskoristio svoju poziciju jače ugovorne strane, te potrebu tužitelja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretnije radi kupnje stana, te je u takvim okolnostima tužitelju putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju ulazne naknade prilikom isplate kredita, koja naknada nema pokriće u poslovnim izdacima tuženika, pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

Isto tako, tužitelj ističe da je predmetna odredba ništetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom je, kako je prethodno opisano, za tužitelja kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva.

Predmetnom odredbom tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja odnosno zbog čega upravo taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Poziva se na odluku Vrhovnog suda RH-a broj Rev-266/2024 od 09.10.2024.

Pored glavničnog iznosa jednokratne naknade koja je tužitelju naplaćena prilikom isplate kredita, tužitelj potražuje i iznos zakonskih zateznih kamata sa tijekom od 09. kolovoza 2006. (dan plaćanja naknade) do 30. travnja 2026.

Zakonske zatezne kamate obračunate na iznos jednokratne naknade od 09. kolovoza 2006. do 30. travnja 2026. iznose 2.497,27 eura te je obračun istih prilažen uz tužbu. Tužitelj na glavnični iznos od 1.319,58 eura potražuje zakonske zatezne kamate od dana 01. svibnja 2026. (prvi dan nakon obračuna kamata) pa do isplate jer navedeni tijek kamata nije uglavničen.

Stoga tužitelj predlaže spornu odredbu proglasiti ništetnom i naložiti tuženiku platiti zatraženi iznos.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova.

Tuženik ističe prigovor zastare, nedostatak pravnog interesa, osporava status potrošača, smatra da tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, slijedom čega se uopće ne

može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Navodi da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen je sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka.

Također, da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, potrebno je utvrditi dvije stvari: procjena uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; te uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere. Oba se uvjeta kumulativno moraju ostvariti da bi se radilo o ništetnoj ugovornoj odredbi, o čemu se ovdje ne radi.

Tuženik ističe da je prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita, te je opća poznata činjenica da su na tržištu kredita takvi krediti prisutni već godinama, sa čime su potrošači bili upoznati. Ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već upravo odražava volju tužitelja iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužitelja.

Tuženik ne osporava visinu i datum naplaćene naknade, ali osporava osnovanost tužbenog zahtjeva u cijelosti, zatraženi tijek kamata, kao i da bi tuženik bio nesavjesni stjecatelj u smislu čl. 1115. ZOO-a.

Stoga predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u preslik Ugovora o kreditu (l. 7.-13. spisa), isplatni nalog-obračun (l. 14. spisa), obračun zakonskih zateznih kamata (l. 15. spisa), Odluka o naknadama za usluge tuženika (l. 31.-58. spisa) te je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.

4. Među strankama nije sporno da su iste sklopile 10. srpnja 2006. Ugovor o kreditu broj: 016-1688/2006, kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 172.200,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita. Nije sporna niti visina naknade za obradu kredita, kao niti datum naplate iste.

5. Sporno je u ovom predmetu je li odredba ugovora o naknadi za obradu kredita ništetna, kao i da li je potraživanje u zastari.

6. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP-a), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Uvidom u priležeći Ugovor o kreditu vidljivo je da je odredbom članka 5. 2. određeno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužiteljicu koja je iskazala da je kredit podigla radi kupnje svog prvog stana, za stanovanje. U banci su joj ponudili samo ovaj jedan kredit, objašnjavali su joj pojedine odredbe u smislu roka otplate, visine samog kredita i mjesečne rate. Nisu objašnjavali što znači naknada za obradu kredita, niti što ona predstavlja. Ugovor je pročitala prije potpisivanja. Naknada je bila naplaćena na način da je isplaćeni iznos kredita bio umanjen za iznos naknade. Taj

stan nije nikada iznajmljivala, niti je u vrijeme sklapanja kredita, a niti tijekom, imala obrt ili trgovačko društvo.

9. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza nije ničim doveden u sumnju, niti je tuženik prigovarao istinitosti danog iskaza.

10. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08; dalje: ZOO-a) jer je predmetni Ugovor o kreditu zaključen dana 10. srpnja 2006. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

11. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03; dalje: ZZP-a), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

12. Također, čl. 84. ZZP-a propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao

sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu čl. 5. predmetnog Ugovora o kreditu utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora. Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

13. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba čl. 5. predmetnog Ugovora o kreditu, kojim je ugovorena naknada za obradu kredita, nepoštena ugovorna odredba, a sve temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP-a, a time i ništetna.

Naime, prema mišljenju suda predmetna odredba nije jasno napisana u smislu članka 85. ZZP-a, jer nije omogućavala tužiteljici da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade.

14. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, a tuženik isto nije dokazao. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica

pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužiteljici koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužiteljica kao potrošač nedvojbeno nije imala utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Predmetni Ugovor je potrebama tužiteljice prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu kojem se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužiteljici razjasnio razloge zbog kojih mu je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti sukladno svojoj jednostranoj odluci, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnotežan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita.

15. Prema članku 295. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost visine iznosa, niti jasnoću odnosno određenost niti odredivost, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući izneseno na umu sud je zaključka da je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, kao potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita, a bez propisanih parametara izračuna i o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju,

potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom čl. 81. st. 1. ZPP te čl. 87. st. 1. ZPP sud odlučio kao u točki I. izreke presude.

16. Temeljem članka 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama.

17. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Osim toga, odredbom čl. 323. st. 2. ZOO-a propisano je da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima, nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu plaćanja unaprijed neodređenog novčanog iznosa za naknadu za obradu kredita. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužiteljici razliku u vidu više plaćenog iznosa zbog ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

18. Tužiteljici su na taj iznos dosuđene zatezne kamate i to na iznos naveden u toč. II. izreke ove presude, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan.

19. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate, kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a te Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 156/22).

20. Nadalje, neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Naime, budući da je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev kojim se traži utvrđenje ništetnosti odredbe o naknadi za obradu kredita.

U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

21. U odnosu na zahtjev tužiteljice za isplatu iznosa od 2.497,27 eura na ime uglavničenih kamata na iznos naknade za obradu kredita od 1.319,58 eura (za razdoblje od 9. kolovoza 2006. do 30. travnja 2026., kao dana plaćanja naknade i dana obračuna), ističe se da na navedeni iznos tužiteljica ima pravo, jer iznos od 1.319,58 eura predstavlja glavnicu u ovom parničnom predmetu, a ne radi se o dvostrukoj naplati zatezne kamate jer tužiteljica na iznos od 1.319,58 eura ne potražuje zatezne kamate u smislu čl. 31. st. 2. ZOO-a, dok sam obračun zateznih kamata (l. 15. spisa) tuženik nije osporavao.

22. Nadalje, odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. u vezi čl. 155. st. 1. i 2. ZPP-a i sukladno Tarifi o

nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, Narodne novine broj 138/23, dalje: Tarifa).

Tužiteljici je stoga uz primjenu odredbi čl. 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za sastav tužbe (temeljem Tbr. 7. toč. 1. Tarife), trošak sastava podneska od 28. srpnja 2026. (Tbr. 8. toč. 1. Tarife) te trošak zastupanja na ročištu dana 23. rujna 2026. (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), svaka radnja u iznosu od 200,00 eura, uključujući pdv od 25%, što ukupno iznosi 750,00 eura.

Tome treba pribrojiti troškove sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 42,31 eura i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 158,17 eura, pa je ukupno dosuđena naknada troškova parničnog postupka u iznosu od 950,48 eura.

23. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate.

U Zagrebu, 2. listopada 2026.

Sutkinja
Natalija Horvatić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-10fce**

Kontrolni broj: **09a6e-9d8db-480fb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.